

PIER 11

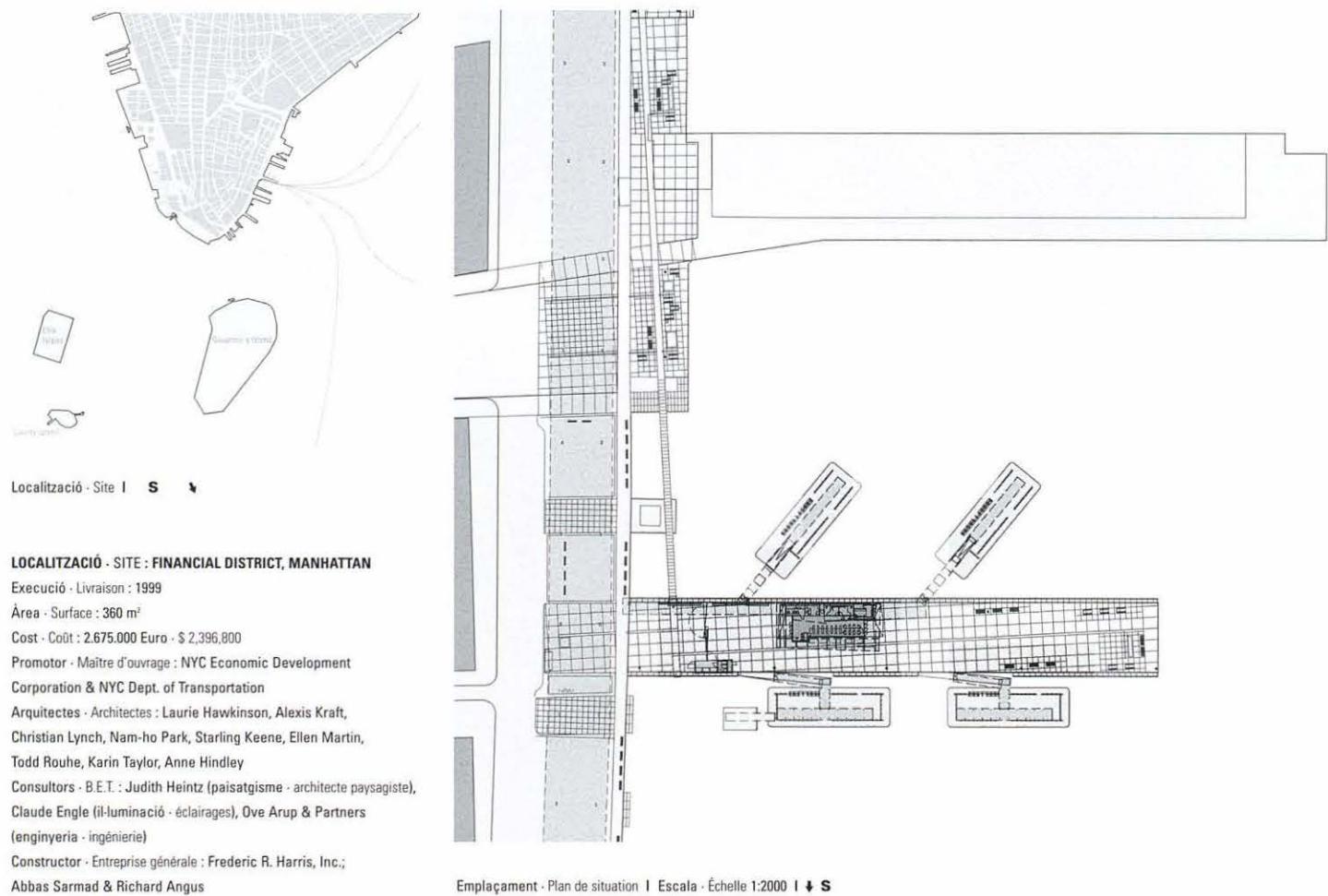
Smith-Miller/Hawkinson

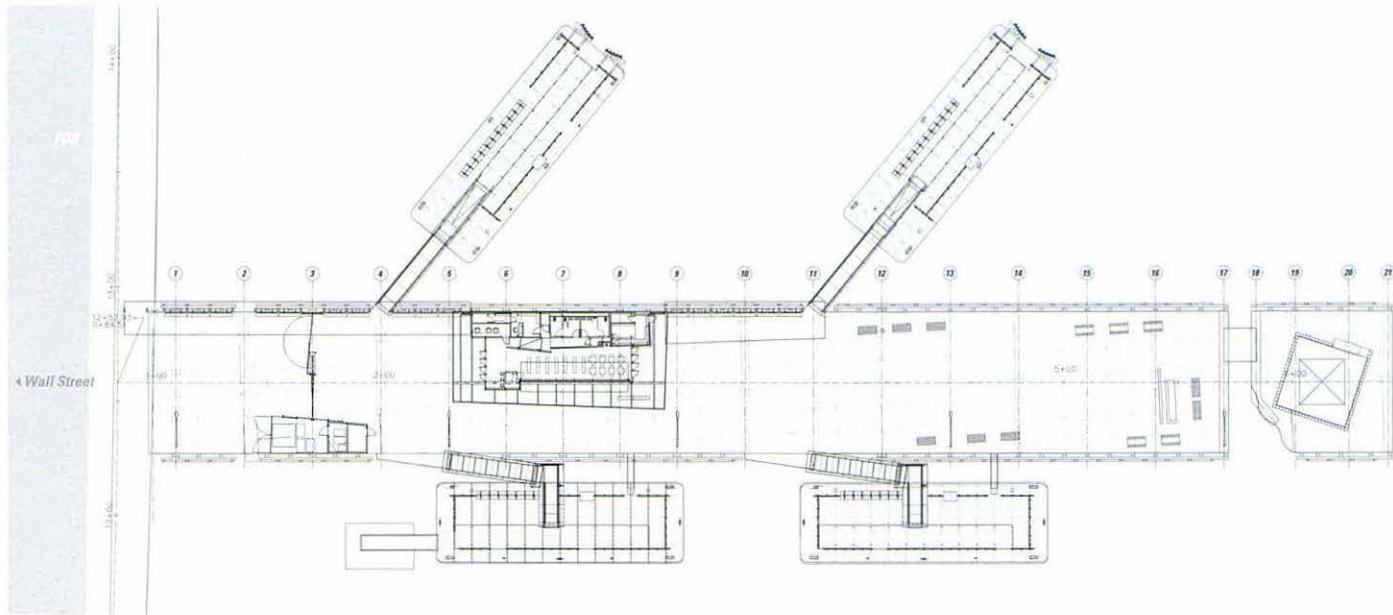
Aquest edifici situat entre la ciutat i el port proporciona un límit permeable a les infraestructures marítimes de l'East River. L'estruccura s'ha concebut com una barrera o límit cap al nord en la superfície buida del moll, i s'ha ajustat a un dels costats per a deixar un espai clar i obert al riu, que es manté expressament net d'objectes. L'equipament per a les operacions de la terminal s'ha situat al llarg del perímetre, i la il·luminació amb focus de carretera defineix l'espai en comptes d'omplir-lo. Un seguit de marquesines creen una connexió visual entre l'autopista elevada adjacent i els amarradors dels transbordadors. El moll és un espai públic comunitari que permet als visitants accedir fàcilment a la façana del riu. La terminal proporciona a Manhattan un port per a serveis de petits transbordadors privats amb destinacions al llarg de tota l'àrea marítima metropolitana, com ara l'aeroport de La Guardia, el Yankee Stadium i Staten Island. Materials com l'acer galvanitzat ondulat, les

grans superfícies de vidre o les estructures d'acer vist, que es poden trobar en els molles actualment actius del port, estableixen una relació funcionalment comprensible amb el context. Quan fa bon temps l'edifici s'obre al sud i la frontera entre l'interior i l'exterior desapareix. El moviment oscil·latori de la porta de l'hangar activa la desaparició com un esdeveniment públic.

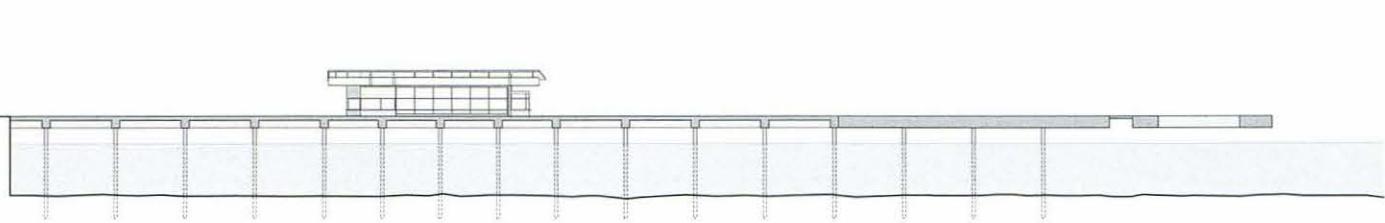
l'éclairage réalisé grâce à des lampadaires routiers définit l'espace au lieu de le remplir. Une série de marquises crée une connexion visuelle entre l'autoroute surélevée adjacente et les amarres des ferries. Le quai est un espace public communautaire qui permet aux visiteurs d'accéder facilement au bord du fleuve.

Le terminal donne à Manhattan un port pour les services de petits ferries privés à destination de l'ensemble de la zone maritime métropolitaine, comme l'aéroport de La Guardia, le Yankee Stadium ou Staten Island. Des matériaux tels que l'acier galvanisé ondulé, le verre en grandes surfaces ou les structures d'acier vu, que l'on peut trouver actuellement sur les quais actifs du port, établissent une relation fonctionnellement compréhensible avec le contexte. Lorsqu'il fait beau temps, le bâtiment s'ouvre vers le sud, et la frontière entre intérieur et extérieur s'évanouit. Le mouvement d'oscillation de la porte du hangar active la disparition comme un événement public.

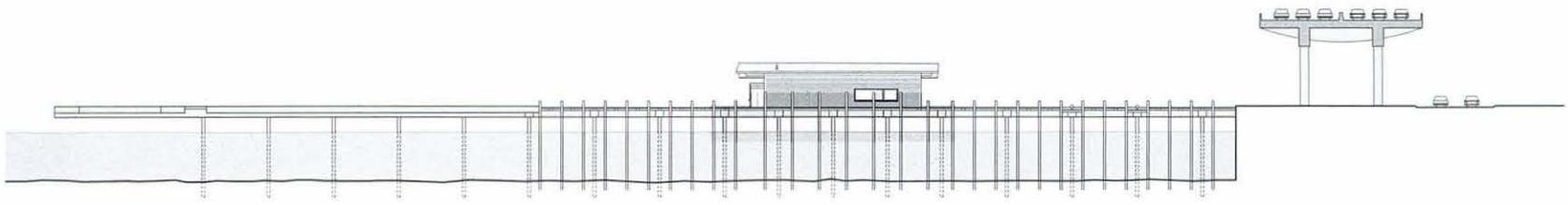

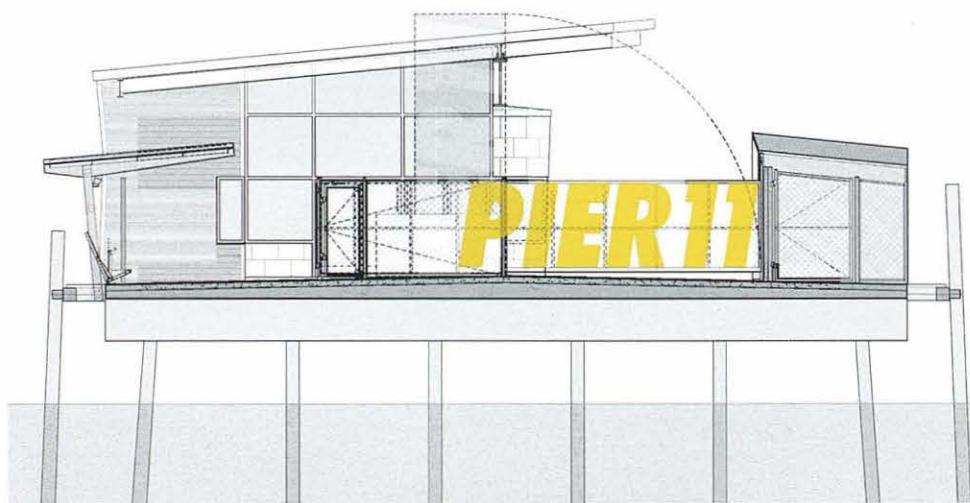
Planta - Rez-de-chaussée | Escala · Échelle 1:1000 | S

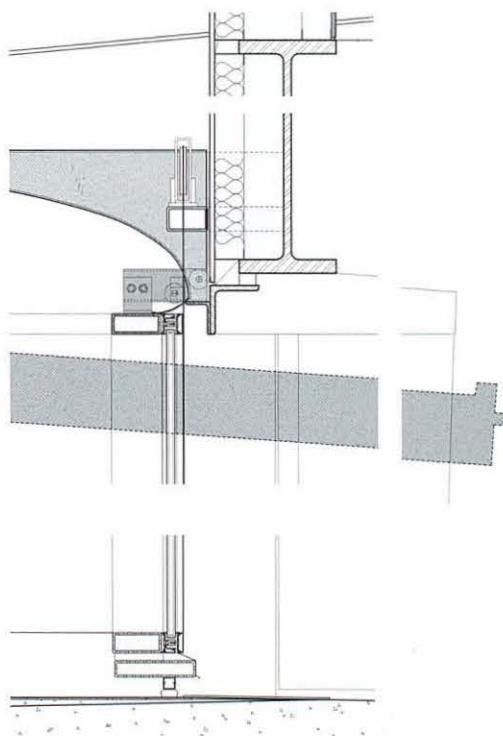
Alçat sud - Élevation sud

Alçat norte - Élevation nord

Alçat oeste - Élevation ouest | Escala · Échelle 1:200

Détail - Détail | Escala - Échelle 1:25

PIER 11

Fotografiat per · photographié par

ERIETA ATTALI

Erieta Attali va estudiar fotografia a l'Institut Tècnic d'Atenes (1988-1992). Del seu treball, centrat principalment en els territoris naturals despoblats, destaquem *Memorial Landscapes* (1993), *Transformations* (1995), *First and Last Landscapes* (1997) i *Nightscapes and Glass Buildings* (2001). Ha dut a terme exposicions a Atenes, Tessalònica, Istanbul, Milà i Nova York, entre altres llocs.

Erieta Attali a étudié la photographie à l'Institut technique d'Athènes (1988-1992). De son travail, centré principalement sur les territoires naturels dépeuplés, nous remarquerons *Memorial Landscapes* (1993), *Transformations* (1995), *First and Last Landscapes* (1997) et *Nightscapes and Glass Buildings* (2001). Par ailleurs, elle a réalisé notamment des expositions à Athènes, Thessalonique, Istanbul, Milan et New York.

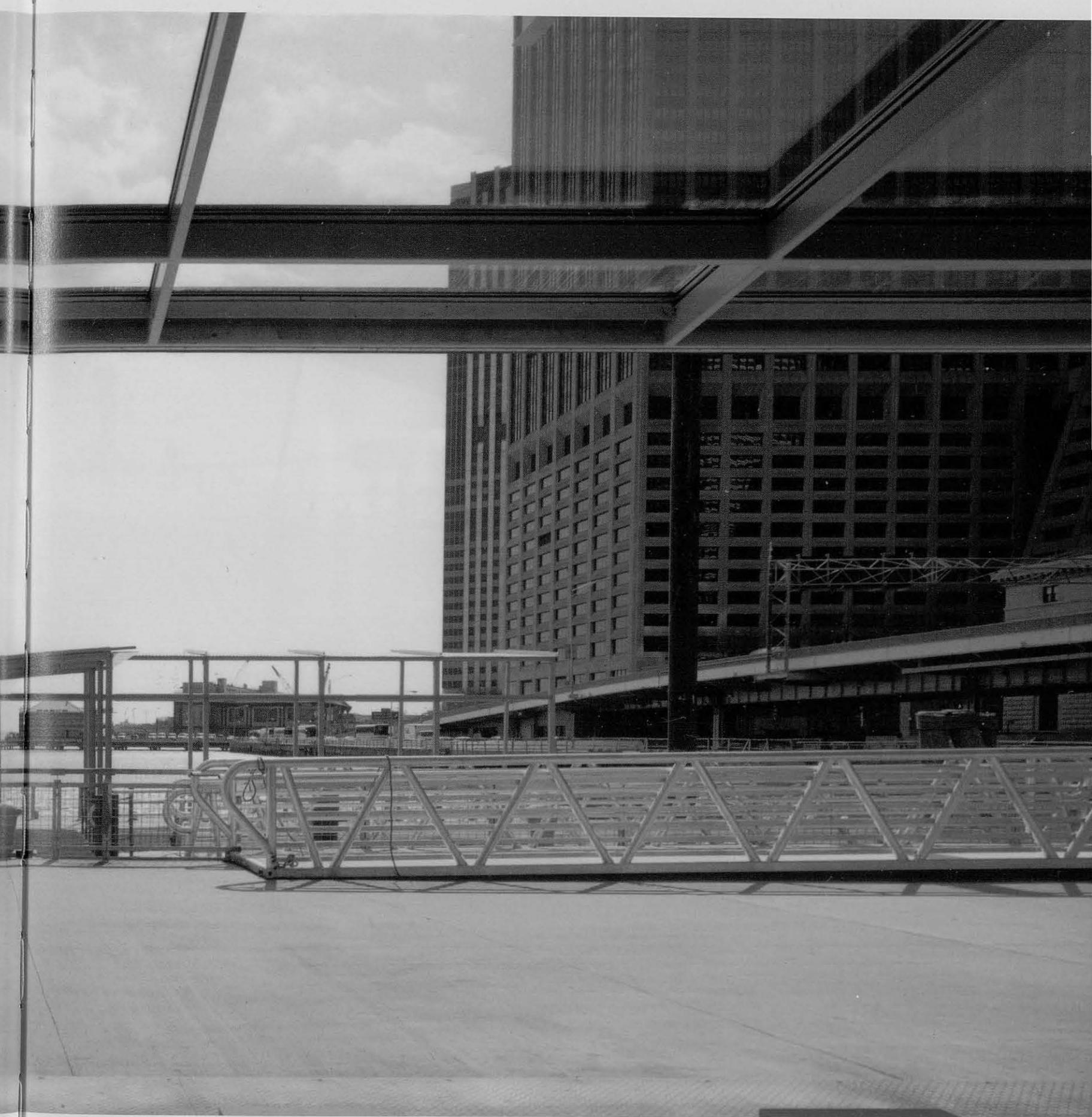
150

151

152

153

154

155

